

Even voorstellen extra

Zoals velen van jullie weten, ben ik al geruime tijd bezig met een vrijwilligersproject voor een ziekenhuisje in Kameroen. De stichting SZEK (stichting ziekenhuis ebalowa kameroen), een particulier initiatief, stelt zich ten doel: Het bouwen van een kleinschalige ziekenhuisvoorziening, zeg maar een medische post, in het dorpje Koungoulou in Kameroen.

Ik ben sinds februari 2002 lid van deze stichting en in die tijd hadden ze net de twee Unimog's gekocht van het type 404. Als autoliefhebber/sleutelaar werd ik met open armen ontvangen om mee te helpen de legerauto's te transformeren naar twee bush-ambulances. Met een team van ongeveer 6 mensen (Peter, Marlon, Henk, Arie, Estelle en ik) werken we aan de verbouwing van de voertuigen. De auto's zijn gekocht bij een handelaar in Harderwijk en hij heeft ze afgeleverd bij stichting BOT (Behoud Oude Technieken)

Daar hebben de auto's een paar dagen gestaan. Vervolgens zijn we met de eerste auto naar de binnenplaats van de brandweerkazerne te Almere-Stad gegaan. Een groot probleem is de huisvesting, waar laat je zo'n auto. Ten tijde dat de auto bij de brandweer heeft gestaan hebben we alle militaire spullen uit de auto gehaald, alle bordjes en geweersteunen er af, als ook

alle bekabeling van de zendapparatuur. Na een maand sleutelen bij de brandweer zijn we verhuisd naar de 'uienschuur' van Jan Verduin. Dit was een geweldige plek; gewoon een grote schuur met zo'n 200 vierkante meter tot je beschikking waar je alles om je heen kan zetten. In de 'uienschuur' hebben we heel wat afgesleuteld. De technische staat van beide auto's was heel redelijk. Bij aankoop was er door een garagebedrijf nog een servicebeurt uitgevoerd. Wat hebben we er verder aan moeten doen. Als ik er op terug kijk denk ik 'moest dat zo veel tijd kosten'. Dit zijn ongeveer de werkzaamheden geweest:

- benzinekachel eruit
- nieuwe huid maken
- deuren maken
- sneeuwkettingen weghalen
- plamuren en deuken wegwerken
- carrosserie spuiten in de kleur Sahara-geel
- binnenverlichting aanbrengen
- medische apparatuur aansluiten
- brancards

In de zomer van 2002 zijn we ons meer gaan concentreren op ambulance 1 en nummer 2 moest maar even wachten. Als leerling-spuiter heb ik no. 1 in de grondverf en de 2k verf gezet. Oef, wat een werk was dat. Toen dit zo'n beetje klaar was, was het ook oogst tijd en dan weet je dat een uienschuur vol komt te liggen met jullie raden het al, 'uien'. In september zijn we

weer verhuisd en nu wonen we in de schuur van Herman Navis. Hier is als 'finishing touch' nog de belettering aangebracht die beschikbaar gesteld was door een ook bij de 'Vriendenkring' bekend reclamebedrijf. Omstreeks de jaarwisseling was no. 1 helemaal klaar en dan komt het vervolg aanzetten: de auto moet naar zijn bestemming in Kameroen. Ik heb dan wel een beetje verstand van auto's, maar gelukkig zijn er in ons clubje ook mensen die verstand hebben van papierwerk; en dan bedoel ik niet het papier mee om een auto bij het spuiten mee af te plakken! We hebben Socar-Lelystad bereid gevonden de auto 'omniet' te verschepen naar Kameroen. Omstreeks februari was het dan zo ver. De ambulance helemaal vol geladen met allerlei spullen (en ook ander 'spul') zoals balpenen, computers, kleding, schoenen, gereedschap en wat reserve spullen voor de Unimog.

Bij het verschepen was TV-Flevoland aanwezig. Heel wat keren heb ik een doos met computerspullen in en uitgeladen voordat het juiste 'shot' gemaakt was. De ambulance is een week of 8 onderweg geweest voor dat hij in Douala aankwam. Ondertussen hebben Peter en ik ons reisvaardig gemaakt om af te zakken naar Kameroen (visum en prikken). Het plan was om de ambulance 'even' naar Koungoulou te rijden. Dat leek mij wel wat, 100 km offroad rijden in de echte bush. Helaas, ook in Kameroen heb je regels en vooral onbegrijpelijke regels. Er is dus helemaal niets van terecht gekomen, we hebben de ambulance helemaal niet gezien. Hij stond in een douanedepot en de Staat wil een heel behoorlijke import-tax incasseren. Daar hadden we even geen rekening mee gehouden! In het verblijf van de 3 weken hebben we het een en ander geprobeerd geregeld te krijgen, maar

niets mocht baten. Wel hebben we de andere activiteiten van de stichting aldaar kunnen aanschouwen: de bouw van het ziekenhuisje, school, kerk en het aanleggen van een voetbalveld. De ontvangst in het dorpje Koungoulou was adembenemend, veel tromgeroef en ter plaatse bedachte liedjes!

Nu, augustus, hebben we gehoord dat het voor elkaar is maar dat er toch een behoorlijke

som bewaarloon en invoerrechten betaald is. De ambulance staat nu in Yaoundé, bij de voorzitter van de zuster-stichting Coreme. Een veel gestelde vraag aan mij was of alles wel in de ambulance zou blijven staan en of het boevengilde de auto niet even zou strippen. Neen, dat is niet gebeurd. De auto staat met alles er op en er aan in Kameroen.

Hoe het verder gaat? We zijn nu druk bezig met no. 2. Guus heeft inmiddels de belettering er weer op aangebracht en ik ga mij weer bemoeien met de verlichting.

Ook willen we naar allerlei activiteiten gaan organiseren voor promotie van dit project. Ik zal nog wel eens met de ambulance naar een koffieklets van de 'Vriendenkring' komen om het eindresultaat te laten zien.

Een groot probleem blijft het geld. Het importeren van de ambulance is veel duurder uitgevallen dan we hadden gedacht en we zijn dus, om het in gewoon Hollands te zeggen 'blut'. Daarom zou ik graag via deze weg een oproep willen doen om jullie te vragen ons project financieel te ondersteunen. Elk bedrag (zowel klein als groot) is welkom! Je kan dit overmaken op ons bankrekeningnummer 30 10 66 639. Namens de bewoners in Koungoulou, hartelijk dank.

Voor de liefhebber; van onze reis naar Kameroen is er een zeer uitgebreid verslag voorhanden. Ook is er een aardige collectie foto's en video.

Idsart Attema

